

Planellas denuncia la instrumentalització del cristianisme dels populismes polítics

Dv, 26/06/2020 per Catalunya Religió

(CR) “Molts dels dirigents d’aquests moviments polítics, tot i parlar de cristianisme, no tenen valors cristians, i existeix una gran contradicció en la seva vida personal”. Així critica l’arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, la instrumentalització del cristianisme de “determinats populismes polítics que han fet ostentació de símbols religiosos cristians” i que han anat emergint els darrers anys. No cita exemples concrets però es pot posar la mirada a dirigents del continent americà o a partits d’àmbit espanyol.

En la carta d’aquesta setmana, que publica el *Full Dominical* de l’arquebisbat de Tarragona, Planellas diu que són polítics als qui “els ha anat bé apropiar-se de determinats elements del cristianisme i emprar-los en benefici propi”. Com exemple, diu tot i presentar-se com a representants del cristianisme, “alguns d’ells, fins i tot, no han volgut moure ni el més mínim la llei de l’avortament i, amb pocs escrúpols morals, tots ells es troben a les antípodes de la mateixa doctrina social de l’Església”.

Planellas centra la denúncia en els qui “d’una manera molt simplista han cercat un enemic comú, però no l’han cercat en el propi interior, sinó que l’han trobat a fora (...) l’emigrant estranger”. I per això presenten “com a identitat pròpia les arrels cristianes dels països d’antiga evangelització, tot oferint un fals consol davant una societat secularitzada, multicultural i líquida en valors i objectius fermes i compromesos”. En canvi, “la pandèmia del Covid-19 ha desmentit aquesta visió, perquè ens ha fet adonar com un simple virus supera qualsevol mur o frontera i com l’enemic no és l’immigrant sinó el que podem portar dins de nosaltres mateixos”.

Finalment l’arquebisbe proposa com “l’antídot a aquesta instrumentalització el Magisteri del papa Francesc. Ell mostra com el cristianisme és sensible a la

situació dels immigrants, a l'atenció als pobres i oprimits d'aquest món, a la defensa de la vida i a la qüestió ecològica, qüestions que demostren que el Papa no representa en absolut aquests populismes". L'arquebisbe de Tarragona destaca que el cristianisme "ha tingut un paper social que defineix la seva presència a Europa. Si vol ser coherent amb la seva història, no pot deixar d'acollir els immigrants". I "com ha recordat molt bé el papa Francesc, el cristianisme no es fonamenta en la cultura de la por".

Aquest és el text de la [carta dominical](#) d'aquest diumenge.

Carta dominical. Instrumentalització del cristianisme

Benvolguts i benvolgudes,

La història de l'Església ens mostra com la instrumentalització del cristianisme per part de la política ha estat un fet recurrent. Gairebé cap tendència n'ha quedat exclosa. Tan sols cal fer una ullada a la història recent, la que tots coneixem, des de la dictadura fins a la mateixa reivindicació nacionalista. A més, en aquests darrers anys, han anat emergint en diversos països i amb tonalitats diverses, determinats populismes polítics que han fet ostentació de símbols religiosos cristians. Han sabut interpretar els interessos reals d'una part de la població que es troba perduda davant la globalització, la crisi econòmica i el liberalisme més descarat, i han presentat com a identitat pròpia les arrels cristianes dels països d'antiga evangelització, tot oferint un fals consol davant una societat secularitzada, multicultural i líquida en valors i objectius fermes i compromesos. D'una manera molt simplista han cercat un enemic comú, però no l'han cercat en el propi interior, sinó que l'han trobat a fora. I, naturalment, qui ve de fora és l'emigrant estranger. El populisme ha fet sorgir a flor de pell la nostàlgia d'un món antic i segur, d'uns espais tancats i homogenis ètnicament i èticament, que, a l'hora de la veritat, existeixen tan sols en la imaginació, no han acabat d'existir mai veritablement, o són reductes imaginaris d'un món ja desaparegut des de fa segles. La pandèmia del Covid-19 ha desmentit aquesta visió, perquè ens ha fet adonar com un simple virus supera qualsevol mur o frontera i com l'enemic no és l'immigrant sinó el que podem portar dins de nosaltres mateixos. En un obrir i tancar d'ulls hem pogut passar de discriminadors a discriminats, perquè som els qui transmetem malalties i, per tant, se'ns tanquen les fronteres davant nostre i se'ns redueix la llibertat de moviment.

Cal indicar també que molts dels dirigents d'aquests moviments polítics, tot i parlar de cristianisme, no tenen valors cristians, i existeix una gran contradicció en la seva vida personal. Alguns d'ells, fins i tot, no han volgut moure ni el més mínim la llei de l'avortament i, amb pocs escrúpols morals, tots ells es troben a les antípodes de la mateixa doctrina social de l'Església. Però els ha anat bé apropiarse de determinats elements del cristianisme i emprar-los en benefici propi.

Cal remarcar que l'antídot a aquesta instrumentalització és, en aquests moments, el Magisteri del papa **Francesc**. Ell mostra com el cristianisme és sensible a la situació dels immigrants, a l'atenció als pobres i oprimits d'aquest món, a la

defensa de la vida i a la qüestió ecològica, qüestions que demostren que el Papa no representa en absolut aquests populismes. En aquesta línia, el mateix cardenal **Jean-Claude Hollerich**, arquebisbe de Luxemburg, ha dit que el tracte que Europa dispensi als immigrants constitueix la pedra de toc per a comprovar si continua essent cristiana. Durant segles, el cristianisme ha creat escoles i hospitals, i s'ha preocupat per l'educació de petits i joves. Ha tingut un paper social que defineix la seva presència a Europa. Si vol ser coherent amb la seva història, no pot deixar d'acollir els immigrants. Certament que caldria vetllar a nivell mundial per evitar l'emigració. Però si la pobresa i la guerra obliguen a fer-ho, una Europa que sigui cristiana ha d'acollir. Com ha recordat molt bé el papa Francesc, el cristianisme no es fonamenta en la cultura de la por, sinó en la de la vulnerabilitat, com ho demostra la pròpia vida de Jesucrist, que refusà donar l'última paraula a la por. D'aquí que, dirigint-se als seus deixebles, els repeteixi ben sovint: «No tingueu por.»

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat